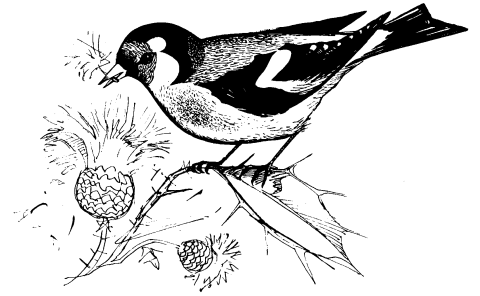

♪ De paden op, de lanen in ♪

Nachtegalen luisteren in het Meijendel

door Jaap Plokker

Een beetje vogelaar weet het je al te vertellen: vanaf half april zijn de nachtegalen weer in het land. De zang van de nachtegaal spreekt iedereen wel tot de verbeelding. Wie raakt er niet van onder de indruk wanneer op een zwoele voorjaarsdag van laat op de avond tot in het begin van de nacht, als alle andere vogels zich ter ruste hebben gegeven, de nachtegaal nog van zich laat horen met z'n mooie fluiten en fluitenrollen, tjokken en tjokkenrollen?

De nachtegaal, voor velen de koning der zangers, heeft onder waterslagerkwekers welhaast mythische vormen aangenomen. Is het lied van de waterslager niet een menselijk pogen om de zang van de nachtegaal in het kanarielied te verweven? Kortom, niet alleen bij vogelaars, maar ook bij waterslagerkwekers begint vanaf half april het bloed wat sneller te stromen; wanneer hoor ik de eerste nachtegaal? Voor mij vond deze jaarlijks gedenkwaardige gebeurtenis plaats op 20 april jl. Als ik van huis naar het dorp fiets kom ik langs de bosjes bij de ingang van camping Noordduinen. Ieder jaar zitten er rond de camping nachtegalen in de struiken te zingen, in het

bijzonder in de bosjes op de hoek van de Hoorneslaan en de Melkweg. Op 20 april fietste ik weer eens langs deze route en hoorde de eerste natuurlijke tjokken en tjokkenrollen van 2006. Inmiddels zijn de enige jaren geleden geplante struiken in het parkje bij de ingang van de camping ook behoorlijk uitgedijd en dit jaar hoorde ik ook vanuit deze bosjes de nachtegalen zingen. Wanneer ik naar m'n volkstuin ga fiets ik vaak over de Cantineweg en ook daar hoor ik ieder jaar nachtegalen. Als Katwijker hoef je echt niet ver van huis te gaan om van de zang van de nachtegaal te kunnen genieten.

Foto. 28 april 2006. *Nachtegalen luisteren in het Meijendel. Als je dit zo ziet dan zou ik het ook niet in mijn (nachtgalen)hoofd halen om te gaan zingen. Vlnr. Nico Disseldorp, Piet Hagens, Ton Diepenhorst, Cees Freke, Krien Onderwater, Oege Rinzema, Kees v/d Plas, Frans Kromhout, Sibbrand Rinzema, Dirk de Mol, Jaap Kuijt, Gerrit v/d Zwam en Dirk de Mooy.*
(Foto Jaap Plokker)

Het bestuur van De Kanarievogel had dit jaar weer eens het idee opgevat om een excursie naar het Meijndel, in de duinen bij Wassenaar, te organiseren, om daar naar nachtegalen te gaan luisteren. Op vrijdag 28 april verzamelden zich om half acht zo'n veertien mannen en een vrouw in het clubgebouw en na een kopje koffie togen we met vijf auto's richting Wassenaar. In het Meijndel aangekomen heerste daar met een harde, schrale, noordenwind meteorologische omstandigheden waarin een monkje, een gebreide wollen onderbroek en borstrok een geenszins overbodige luxe was. Zouden in deze barre omstandigheden de nachtegalen nog lust tot zingen hebben? In de delletjes waar Ton Diepenhorst nog de avond daarvoor van alle kanten het lied van nachtegalen had gehoord heerste nu een oorverdovende stilte. Tussen de immer kwekkende Dirk de Mol door

ontwaarden we af en toe de slag van een mees, maar daar bleef het ook bij. Het luisteren naar nachtegalen ontpopte zich tot een duinwandeltocht. Met iedere stap, in het overigens schitterende gebied, verdween de hoop op een waarneming van de nachtegaalslag. Ook de cd speler met waterslagerzang, die trouw door Ton Diepenhorst werd meegezeuld en af en toe werd aangezet om de nachtegalen tot een reactie uit te lokken, mocht geen baat hebben. Juist toen het idee had postgevat om maar weg te gaan en ons geluk eens bij de camping in Katwijk te gaan beproeven. Klonk in de verte iets van de zang van een nachtegaal. Ze zaten er dus wel degelijk, maar vertikten het om de snavel open te doen. Het bleef bij een enkele waarneming en toen ook op het afspelen van het cd'tje geen reactie kwam togen we maar weer richting de auto's om huiswaarts te keren: volgende week beter.

Foto. 28 april 2006. Nachtegalen luisteren in het Meijndel. Al wandelend op zoek naar de slag van de nachtegaal. Ton Diepenhorst sjouwt maar rond met de CD speler, af en toe een deuntje waterslagerzang afspelend. Ook dit mocht niet baten. (Foto Jaap Plokker)

Waren we met een te grote groep, teveel een gespreksgroep in plaats van een luistergroep, was het struikgewas nog niet dicht genoeg, of was het gewoon geen weer om te zingen? Alleen de nachtegalen weten het.

Juist toen we op punt stonden om in te auto te stappen was voor de nachtegalen het moment aangebroken om te laten horen dat ze er wel degelijk zaten. Sommigen van ons waren inmiddels zo verkleumd

dat zij in de auto naar het nachtegaallied gingen luisteren, anderen trokken in twee- en drietallen toch maar weer in de richting van waaruit het gezang kwam. Een klein kwartiertje hebben de nachtgalen gezongen, zo plotseling als ze begonnen was het ook weer afgelopen. Het was een kort concert, maar we hadden in ieder geval niet voor niets de kou getrotseerd.